

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת ויגש

חנוכה – עלון מס' 69 | שנה 2

בדרך הפרשה

יהודה נגש ליוסף ומפציר בו לקחת אותו כעבד במקום אחיו בנזמין. הוא מגולל את השתלשלות הדברים – כיצד הבטיח שישמר היטב על בנזמין, וכיצד הוא, באפן אישי, התחייב לאביו להשיב אותו בשלום.

יוסף הצדיק לא יכול להתאפק. הוא מבקש מכל המצרים הנוכחים לצאת מן החדר. למרות שהוא היה בסכנה גדולה, הוא לא רוצה שאחיו יתבישו בפני המצריים הנצבים בחדרו. וכה נאמר במדרש תנחומא בפרשתנו: אמר רבי שמואל בר נחמן, לסכנה גדולה ירד יוסף, שאם הרגוהו אחיו, אין ברירה בעולם מכירו. ולמה אמר הוציאו כל איש מעלי. אלא כה אמר יוסף בלבו, מוטב שאהרג ולא אביש את אחי בפני המצרים.

כאשר כל המצריים יוצאים מהחדר, הוא קם ומכריז: "אני יוסף! העוד אבי חי?"

לאחר שאחי יוסף יורדים מצרימה לקנות תבואה, מבקש יוסף הצדיק פי כביאו אתם גם את בנזמין. רבנו הרמב"ן מבאר פי חלילה לנו לחשב פי יוסף מתנזק או מתנפל. הוא זכר את חלומו הראשון, בו אחת עשרה אלמות משתחות לו. הוא ידע פי זו 'נבואה' החייבת להתקיים. בתחלה השתחוו לו עשרה אחים, וכעת, על מנת לקיים את החלום במלואו, מבקש את הבאת בנזמין, כה ישלם החלום ואחד עשר אחיו ישתחוו לו.

הטמנת גביע הכסף אצל בנזמין, היא מבחן שבו רצה יוסף לבדק את נאמנותם של האחים לאחיהם, בנזמין. בכך יראו שאכן הם מתחרטים על מכירתו. כאשר מצאו את גביע יוסף באמתחת בנזמין, הציע יוסף פי כלם יעלו בשלום אל אביהם, ובנזמין ישאר במצרים לבדו ויהיה עבד.

היה מושיב עוברי דרכים להאכילם ולהשקותם, עצים אלה, עמם קים מעשי חסד רבים, שמשו לבניית בית ה'!

בדרך מצרימה שולח יעקב אבינו את יהודה, שיקדים לפנייהם ויכין להם את הדרך. מהי הכנת הדרך? אמרו חז"ל כי יעקב הטיל על יהודה משימת קדש, לבנות 'תלמוד תורה' עבור נכדיו, כדי שבהגיעם מצרימה יוכלו תכף ומיד להכנס ללמד, ולא ישתהו חלילה באיורה הקלוקלת של מצרים. יעקב ידע שאירת החלין מסכנת ביותר, ולא נתן להותיר את ילדיו אפלו לא יום אחד ללא חמצון לנשמה – התורה הקדושה.

כשבני יעקב באים למצרים, שולח יוסף כמה מאחיו להפגש עם פרעה. הם מספרים לו שהם רועי צאן – מקצוע שנוא במצרים, שם נחשבים הציאן והבקר כאילילים – ופרעה מעניק להם את ארץ גשן להתישב בה.

יעקב אבינו נפגש עם פרעה ומברך אותו. ומה ברה אותו? שמי הנלווים יעלו לקראתו. ואכן, מני אז כשהיה פרעה יוצא בבקר לנילוס – המים היו עולים לקראתו. מי הנלווים היו עובדים בכל יאורי ותעלות מצרים ומשקים את הארץ. ברכתו של יעקב הצדיק, הביאה קץ לשנות הרעב! שנתים בלבד סבלו מרעב, ומעתה התברכה הארץ בזכות יעקב אבינו.

בסוף הפרשה מתארת התורה את ההתנהלות בין יוסף למצריים בשנתיים של רעב עד בוא יעקב מצרימה. תושבי מצרים הרעבים רוכשים מיוסף מזון. בתחלה הם משלמים בכסף, וכשהמזון אוזל הם משתמשים בכמות, בסוסים ובחמורים כאמצעי תשלום. כשגם הללו אוזלים, הם מוכרים עצמם לעבדים. יוסף מושיב אותם בערים שונות, ומעניק להם זרע כדי לזרע את האדמה. "ארבעה חלקים מן התבואה תוכלו לקחת לעצמכם, ואלו חמישית מן התבואה תתנו לפרעה", הוא קובע.

בני-ישראל מתישבים בארץ גשן, רחוק ממרפז מצרים, מקום שקט ונגי יחסית לארץ מצרים הטמאה. כאן בגשן ממשיכים לנהל חיים רוחניים, נוהרים לא להתערב בתרבות מצרים, שומרים על שמותיהם ועל לבושם היהודי ומדברים בלשון הקדש.

יוסף הצדיק מרגיע את אחיו שאין בלבם עלייה, ומסביר להם כי כל ההשתלשלות היתה 'תכנית אלקית' שהוא ירד למצרים על-מנת להציל אותם מהרעב השורר בעולם. הוא מבקש מהם למהר ולשוב לארץ כנען ולהביא עמם את יעקב אביהם, כדי שיתישבו בארץ מצרים, שם יפרנס אותם יוסף בימי הרעב הקשה.

בהוראת מלך מצרים, מעניק יוסף לאחיו עגלות ומתנות לקראת המסע לארץ כנען. הוא אף מוסר להם סימן על-פיו ידע יעקב אבינו כי יוסף, בנו חביבו, אכן חי.

בבואם לאביהם ספרו לו (בעזרת סרח בת אשר) כי יוסף אחיהם חי. בתורה נאמר: "ויגדו לו... עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם. וידברו אליו את כל דברי יוסף... וירא את העגלות אשר שלח יוסף... ותחי רוח יעקב אביהם".

מדוע בתחלה נאמר שאינו מאמין להם? פרשו הקדמונים כי כאשר יעקב אבינו שמע כי יוסף הוא מלך מצרים, חשש בתחלה כי הוא ירד מדרך אבותיו ואינו שומר תורה ומצוות. מבחינתו של יעקב אבינו אין זה חיים! אף כאשר דברו אליו את כל דברי יוסף, שמעו שהוא מדבר 'לשון הקדש' ופיו שמור ונקי, ויעקב אף רואה את העגלות ששלח לו יוסף, ובהם רומז כי הוא זוכר אחרי כל השנים האלו את הלמוד האחרון שהם למדו, הבין יעקב כי יוסף נותר בתמימותו וטהרתו, ואז "ותחי רוח יעקב אביהם!" חיים בדרך התורה אלו חיים!

יעקב, בניו וכל משפחתו יורדים למצרים. בדרך, בבאר שבע, מעלה יעקב זכחים לבורא העולם. בחלום הלילה מתגלה אליו ה' ואומר לו: "אנכי הק-ל.. אל תירא מרדה מצרימה, כי לגוי גדול אשימה שם. אנכי ארד עמה מצרימה, ואנכי אעלה גם עלה". חז"ל מלמדים כי יעקב קוצץ את עצי הארץ שנטע אברהם אבינו בבאר שבע, ומוריד למצרים את הארזים אתו. אותם הוא שב ונטע במצרים. הוא צוה את בניו כי כאשר יצאו ממצרים יקחו אתם ארזים אלה כדי לבנות משכן, בית קדוש לה'. בעצי הארז הללו, כפד אברהם אבינו את אורחיו, בצלם

בְּדֶרֶךְ רַבּוֹתֵינוּ

טענותיהם, ולאחר דין ודברים פסקו בבית הדין שייעלו גורל ביניהם, ומי שיזכה בגורל – יזכה בספר התורה המיוחד, ואלו אחיו יקבל את כל יתר הירשה, רכוש רב ועצום.

הסכימו האחים ועשו הגורל ביניהם, וזכה בו אחד הבנים. שמח אותו הבן שמחה גדולה, רקד וצהל והוביל את הספר אל ביתו ברקודים ושרה וברב עם. אחיו, שזכה בכל העשר הרב של אביהם, הביט בכל זאת ונתמלא עצב גדול, והתיסר בנפשו מדוע לא הוא שזכה בגורל ובספר התורה. והיה הולך אבל וחסוי ראש.

והנה, באותה העיר היה גר יהודי מומר אחד, שפעס מאוד כיצד יתכן שהבן הראשון שזכה בספר התורה ותר כה על כל הירשה – הכסף והזהב של אביו בעבור אותו ספר. ואלו אחיו שזכה במליונים – מתעצב אל לבו?!

מה עשה המומר? החליף את בגדיו שלא יכירוהו, והלה לבית הכנסת בו הנח הספר והמתין שם עד שילכו כל הקהל. בלילה, בלי שאף אחד יראה, פתח את ארון הקודש, הוציא את ספר התורה, ומצא את הספר פתוח בדיוק בפסוק "ועבדתם את ה' אלקיכם וברו את לחמך וגו' (שמות נ"ג פסוק כ'), והוא ברשעותו מחק את האות "ע" מהמלה "ועבדתם", וכתב במקומה את האות "א", ובנה פסל את ספר התורה, תוך שיצר

עזרא הסופר עמד בראש העם היהודי, כאשר שבו מגלות בבל לבנות את בית המקדש השני. הוא הפיח רוח תקווה ושלח לקרא ליהודים רבים שייעלו אתו לארץ ישראל. כאשר ראה פי יהודים רבים סרו מן הדרך והתרחקו ממורשת אבותם, עמד ותקן תקנות, פגס עצרת התעוררות, וכה קרב את לב העם לאבינו שבשמים. עזרא הסופר שמש ככהו גדול בבית המקדש שונכנה, בהיותו בן אחר בן, דור 23 לאהרן הכהן. חז"ל אומרים שהיה צדיק כה גדול עד ש"ראוי היה שהתורה תנתן על ידו – אלא שקדם אותו משה רבנו!" הוא פגס חכמי ישראל ויפסד את 'פגסת הגדולה' – פה חברו יחד מאה ועשרים חכמי ישראל שייעמדו בראש העם.

לפניכם ספור פלאי על ספר תורה שכתב עזרא הסופר, שעבר בירשה מדור לדור:

עשיר מפלג אחד זכה, והיה בידו ספר תורה שהיה בכתב ידו של עזרא הסופר. כאשר נפטר אותו עשיר, החלו שני בניו להתוכח ביניהם מי יירש את ספר התורה הנאדר-בקדש. כל אחד מן האחים אמר: "אני מוכן שתקח אתה את כל הרכוש – ואני אקבל בירשתך את ספר התורה המיוחד. שונה הוא בעיני מאלפי זהב וכסף!" הגיעו שני האחים לפני בית הדין ושטחו את

באותו רֶשַׁע "עֵינַי תַּחַת עֵינַי" – הוא מַחַק אֶת הָאוֹת "ע" מֵהַסֵּפֶר, וְאֵבֵד הוּא אֶת עֵינָיו. וְעוֹד נָחַם אֶת בְּנוֹ וְאָמַר לוֹ כִּי בְּבֵית הַדִּין שָׁל מַעֲלָה רָאוּ בְּצַעְרוֹ עַל שֶׁסִּפֵּר הַתּוֹרָה נִפְסַל, וּפְסָקוּ כִּי עֲזָרָא הַסּוֹפֵר בְּכַבּוּדוֹ וּבְעַצְמוֹ, יֵרֵד לְעוֹלָם הַזֶּה וְיִתְקַן הוּא בְּעַצְמוֹ אֶת הַטְּעוֹת בְּסִפְּרֵי הַתּוֹרָה. וְכֵן הָיָה. בְּבִקְרַת מִצְרָאֵל אֶת הַסֵּפֶר מִתְקַן, וְאֶת הָעֵינַי שֶׁל הַמוֹמֵר...

לְפִי הַמְּסֻרָת, נִפְטַר עֲזָרָא הַסּוֹפֵר בְּט' בְּטַבַּת. לְאוּרוֹ נִלְךָ, לְהַשִּׁיב לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתַשׁוּבָה, לְגִדּוֹר פְּרִיץ וְלַעֲמֵד עַל מִשְׁמַר הַתּוֹרָה.

פְּסוּקַת שְׁמִחָרָף וּמַגִּדָּף, רַחֲמָנָא-לִיִּצְלוּ. וְהִנֵּה, לְאַחַר מִסְפַּר יָמִים נוֹדַע בְּקֹהֶל כִּי יֵשׁ פְּסוּל בְּסִפְּרֵי הַתּוֹרָה בְּפְסוּקַת הַנִּ"ל. אֵךְ שָׁמַע הַבֵּן שְׂוָכָה בְּסִפְּרֵי עַל דְּבַר הַפְּסוּל, זָעַק וְעָקָה גְדוּלָה וּמְרָה וּבְכָה בְּכִי גְדוּל, כִּי צִדַּד יִתְכַּן הַדְּבַר הַזֶּה. וּמֵרַב צַעְרוֹ חָלָה מְאֹד כִּי אָמַר, "אֵף עַל פִּי שֶׁאֶפְשֶׁר לְתַקֵּן אֶת הַסֵּפֶר, עִם כָּל זֹאת – לֹא יִהְיֶה זֶה הַכְּתָב שֶׁל עֲזָרָא הַסּוֹפֵר", וְשָׁכַב עַל מִטְתּוֹ חוֹלָה מְאֹד וְחָלַשׁ.

בְּאוֹתוֹ בְּלִילָה, בָּא אֵלָיו אָבִיו בְּחִלּוֹם, וְסִפֵּר לוֹ כִּי צִדַּד נִפְסַל הַסֵּפֶר וּמָה עָשָׂה לוֹ אוֹתוֹ מוֹמֵר, וְאָמַר לוֹ שִׁילָךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת וּמִצְרָאוֹ שֵׁם מִתַּחַת הַשְּׁלַחַן אֶת עֵינָיו שֶׁל הַמוֹמֵר, שֶׁנִּפְגַּע בְּעַת יְצִיאָתוֹ מִבֵּית הַכְּנֶסֶת, וְהַתְּקִים בּוֹ

בְּדֶרֶךְ הַיָּמִן

מֵהַכְּתוּב, הוּא יוֹמֵת, כִּינּוֹן שֶׁהָאֵמֶת תִּמְצָא בְּתַרְגוּמִים הָאֲחֵרִים.

כָּל אֶחָד מֵהַיְּהוּדִים יָשַׁב לְתַרְגָּם, וְהַחֲלִיט שֶׁהוּא מוֹכֵן לְמוֹת, וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה הוּא זֶה שֶׁבִּגְלָלוֹ יִהְיֶה זְלוּל בְּתוֹרָה וּבְעַם הַיְּהוּדִי. מְדַבֵּר עַל שְׁלֵשָׁה עֲשָׂר מְקוֹמוֹת בְּתוֹרָה, בָּהֶם עָרְכוּ הַחֲכָמִים הַשְּׁנוּיִים. הַגְּמָרָא מְצִינָת אֶת הַגֵּס הָעֲצוּם שֶׁנַּעֲשָׂה בְּזוֹה, כְּאִשֶּׁר כָּל אֶחָד מִשְׁבַּעֵים וְשָׁנַיִם הַיְּהוּדִים עָשָׂה בְּדִיוֹק אֶת אוֹתָם שֶׁלֹּשָׁה עֲשָׂר הַשְּׁנוּיִים שֶׁעָשׂוּ חֲבֵרָיו.

הַגְּמָרָא מְפָרְטֵת אֶת הַשְּׁנוּיִים שֶׁעָרְכוּ גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּתַרְגוּם הַתּוֹרָה: "אֱלֹקִים בְּרָא בְּרָאשִׁית" – בְּמִקּוֹם: "בְּרָאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים" – שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ כִּי יֵשׁ כַּח עֲלִיוֹן בְּשֵׁם 'בְּרָאשִׁית' שֶׁהוּא בְּרָא אֶת הָאֱלֹקִים, חֲלִילָה. "אֶעֱשֶׂה אָדָם בְּצַלְמִי וּבְדְמוּתִי" – בְּמִקּוֹם: "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ" – שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ שֶׁהַקַּב"ה זָקוּק לְעֲזָרָת וְהַסְּכָמַת הַמְּלָאֲכִים. "וַיְכַל בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי" – בְּמִקּוֹם: "וַיְכַל אֱלֹקִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי" – שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ כִּי הַקַּב"ה עָשָׂה מְלָאכָה בְּשַׁבָּת. וְכָתְבוּ לוֹ בְּרִשְׁמֵיט בְּעֲלֵי הַחַיִּים שֶׁאֵינָם טְהוּרִים "אֶת צְעִירַת הַרְגָּלִים" וְלֹא כָתְבוּ "אֶת הָאֲרַגְנָת" מִפְּנֵי שֶׁאֲשַׁתּוֹ שֶׁל תְּלָמִי אֲרַגְנָת שְׁמָה, שֶׁלֹּא יֵאמַר "שִׁחְקוּ בִּי הַיְּהוּדִים

הַשְּׁבִיעִי, בַּיּוֹם ח' בְּטַבַּת, הוּא יוֹם הַמְּזֻכָּר בְּשִׁלְחַן עֲרוּהַ (אוֹרַח חַיִּים סִימֵן תר"פ) בַּיּוֹם אֶבֶל, כִּי בּוֹ תַרְגָּמָה הַתּוֹרָה לְיוֹנִית, "תַּרְגוּם הַשְּׁבַעִים". יוֹם זֶה נִקְבָּע לְדוֹרוֹת לַיּוֹם צַעַר וְאֶבֶל.

הַגְּמָרָא בְּמִסְכַּת מְגִלָּה (דף ט') מְבַאֲרֵת בְּהַרְחָבָה אֶת אִשֶּׁר אַרְעֵי בַח' בְּטַבַּת: "מַעֲשֶׂה בְּתַלְמֵי הַמְּלָךְ שֶׁכָּנַס שְׁבַעֵים וְשָׁנַיִם זְקֵנִים וְהַכְּנִיסָן בְּשַׁבַּעֵים וְשָׁנַיִם בְּתַיִם וְלֹא גָלָה לָהֶם עַל מַה כָּנְסוּ, וְנִכְנַס אֶצְלָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְאָמַר לָהֶם: 'כָּתְבוּ לִי תוֹרַת מֹשֶׁה רַבְּכֶם', נָתַן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּהַ הוּא בְּלֵב כָּל אֶחָד וְאֶחָד עֲצָה וְהַסְּכִימוּ כָּלָּו לְדַעַת אַחַת..."

תְּלָמִי, מְלָךְ מִצְרַיִם, רָצָה לְתַרְגָּם אֶת הַתּוֹרָה לְשׁוֹפָה הַיּוֹנִית, כְּדִי שִׁיּוּכַל לְלַמֵּד אוֹתָהּ וּלְמַצָּא בָּהּ דְּבָרִים בָּהֶם יוּכַל לְלַעַג עַל הָעַם הַיְּהוּדִי. תְּלָמִי יָדַע שֶׁחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל יִסְרְבוּ לְבַקְשָׁתּוֹ, וְעַל כֵּן קָרָא לְ-72 תְּלָמִידֵי חֲכָמִים גְּדוּלִים, גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא הוֹדִיעַ לָהֶם לְשֵׁם מָה (כְּדִי שֶׁלֹּא יוּכְלוּ לְהַתְּאָגֵד וּלְהַתְּאָרְגֵן יַחַד). תְּלָמִי נָעַל כָּל אֶחָד מֵהֶם בְּחֶדֶר, וְהַכְּרִיחַ אוֹתָם, כָּל אֶחָד בְּנַפְרָדוֹ, לְתַרְגָּם אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה.

עַל מִנְתַּי שֶׁהַמְּתַרְגְּמִים לֹא יִשְׁנוּ אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, הוּא הוֹדִיעַ לָהֶם שֶׁאֵם אֶחָד מֵהֶם יִתְּפַס כְּשֶׁעָרָה שְׁנוּי כְּלִשְׁהוֹ

והטילו שם אשתי בתורה".

יום זה, בו תרגמה התורה לינונית, נחשב ליום צער גדול, שגם לשלשה ימי חשה בעולם. במסכת סופרים (א, 1) מובא שיום זה "קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל". מדוע היה צער גדול כל כך על תרגום התורה? תרגום השבעים גרם להתבוללות גדולה בקרב יהודי מצרים, שהחלו ללמד את התורה בינונית. חכמי ישראל ברוח קדשם ראו, כי בתרגום התורה לינונית טמונה סכנה גדולה. כל זמן שהתורה בלשון הקדש והיא חלקו ונחלתו של עם ישראל – הרי היא נשמרת לפי המסורה, בדיוק כפי שנמסרה למשה מסיני. כל אות, כל תג ונקודה בלי שנוי. לעמת זאת, התרגום – לא רק שהוא חסר את "הנשמה" של אותיות התורה, הוא אף עלול לפל לידים לא נאמנות שיעשו בו ככל העולה על רוחם וישנוהו – פירושהו לפי הבנתם וענינם. מלבד זאת היתה קצמת הסכנה שהיהודים עצמם ישתמשו יותר מדי בתרגום ויניחו את המקור.

אי אפשר להשוות בין למוד התורה בלשון הקדש לבין שפה אחרת. הסבה לכה היא שהתורה מכילה מספר משמעותות על כל מלה, ועל כן התרגום משנה מעט את משמעות המלה, ומשמיט חלק מהמשמעותות האחרות שלה. כלומר, לפעמים התורה כתבה פסוק בצורה מיוחדת, כדי לכלול בו 2 פירושים שונים. דרכה של התורה שבכתב היא, למסר מקסימום מידע אפשרי

בטקסט כמה שיותר קצר. לכן יש פסוקים, שנכתבו בצורה שיוכלו להבין מהם באותם מלים משמעות רבות.

תרגום, אף אם הוא מדיק ביותר, אינו יכול ליצור בשפה המקבילה את כל המשמעותות באותם המלים. כאשר מתרגמים, מרחיבים לתרגם רק לפי פרוש אחד, ומפסידים את שאר פרושי התורה. כלומר, כאשר הפסוק נקרא בשפה זרה, הוא אינו מתניחם לחלק גדול מאד מהלמוד אותו רצתה התורה ללמד. חכמי ישראל חששו שבאמצעות תרגום התורה, יהודים רבים ילמדו את התורה בתרגומה, ויפסידו את העמק המפלא הטמון בדברי התורה הכתובים בלשון הקדש. בפליחות לעשרה בטבת' מזכר אסון תרגום התורה לינונית. פה נאמר: "אזכרה מצוק אשר קראני, בשלש מכות בחדש הזה הכני, גדעני, הניאני, הכאני, אה עתה הלאני. דעכני בשמונה בו שמאלית וימנית, הלא שלשתן קבעתי תענית ומלה יון אנסני לכתב דת ינונית, על גבי חרשו חורשים, האריכו מענית".

בקינה מזכר כי תרגום התורה לינונית הוא אחד משלוש צרות שארעו בחדש זה. האסון השני ארע בט' בטבת, בו נפטר עזרא הסופר, והאסון השלישי הוא ב' בטבת, בו החל המצור הקשה על ירושלים.

יהי רצון שיהפך לנו ה' במהרה את כל ימי הצומות והצער, לששון, לשמחה ולמועדים טובים!

בדרך החנוכה

יהודה מתחנן אל יוסף להשיב אליהם את בננימין, כה יוכל להחזיר את בננימין לעקב אביהם. 'פי איה אעלה אל אבי והנער איננו אתי'...

על כל יהודי להתבונן ולערה חשבון בנפשו, איה אעלה לבית דין של מעלה לאחר אריכות ימי ושנותי, איה אתיצב לפני אבי שבשמים, "והנער איננו אתי" ולא דאגתי לילדי ישראל, לא הרגשתי כאב על מצבם של אלפי ילדים, תינוקות שנשבו, שצמאים לדבר ה'.

לפני כשנה לוו אלפים למנוחות את הנגיד הנכבד, אוהב תורה ומכבדה, הרב אברהם וולפסון זצ"ל.

הרב וולפסון המשיך בדרך אביו הנכבד זצ"ל, והזיל מהונו לטובת מוסדות קרוב ועוד מטרות צדקה קדושות ונעלות. "קרן וולפסון" של משפחתם הפכה בעשורים האחרונים לשם-נרדף למעשי צדקה וחסד, ובמיוחד למוסדות חנוה וקרוב רחוקים. מקרב היה לגדולי ישראל, וכאשר הגיעו ראשי ישיבה, לאמר יקה היה מארח אותם בביתו.

בעלות נשמתו השממה, בודאי קרא הפרו: "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמינים". זכיות לאלפים ורכבות, ילדי וילדות ישראל שזכו ללמד במוסדות תורניים בכותל תרומתם הגדולה של 'קרן וולפסון'

לבסוס המוסדות, להרחבת בתי הספר, ולהנעת גלגלי ההצלה של קרן ההסעות'.
אך אין הזכות שמורה ל'קרן וולפסון' בלבד. לכל אחד מאתנו יש אפשרות להקים 'קרן משפחתי' שיהקרו עומדת לעד ולנצח נצחים. תרומה קבועה להחזקת התורה, שתפוז יציבה עם 'קרן ההסעות'.
אמץ ילד. אמץ לעצמה סגורים שימתינו לה בשערי בית דין של מעלה. עלה אל אביה והנער אתה!

תשובות לגליון חנכה

- מדוע קרא יוסף לבניו 'מנשה ואפרים'?
- מודה לה' שהשפיע ממנו את צרותיו, והפירה והגדיל אותו במצרים. מדוע לא זהו אחי יוסף את יוסף אחיהם?
- משום שנפרד מהם ללא חתימת זקן, ועתה הוא עם חתימת זקן. איזו סגולה נתן לעשות עם השמן הנותר מהחנכיה אחרי חנכה?
- לרפא בו שושנה ברצל.

שאלות לפרשת ויגש

- מי בשרה ליעקב פי יוסף חי?
- מדוע בקש יוסף פי אחיו ישבו בארץ גשן?
- מי השלים את מנין ה'שבעים' בדרך בני מצרים?

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: [zaida@kerenh.org.il](mailto:zaida@kerenh.org)

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל [zaida@kerenh.org.il](mailto:zaida@kerenh.org) ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" ברחבי הארץ